

Pěstounka **LENKA ŠPRTOVÁ** v rozhovoru pro Deník o tom, proč se s manželem a dětmi rozhodla pro pěstounskou péči, o tom, co jí to vzala a i o tom, co jí naopak dala:

„Vlastní syn chce pracovat v dětském domově“

Pardubice – Je to pro někoho možná obyčejný, pro jiné ale spíš hrdinský příběh. Lenka a Radek Šprtovi přijali do pěstounské péče ke svým dvěma synům postupně další čtyři děti a do hostitelské péče sestru posledních dvou dětí. Z průměrné české rodiny se tak stala velká pěstounská rodina. Lenka Šprtová by ale neměnila.

„My jsme původně chtěli dítě adoptovat. Při ústních psychotestech nám pan psycholog říkal, že my, jakožto rodiče dvou dětí, bychom byli ideální spíš pro pěstounskou péči. V té době jsme o tom nechtěli ani slyšet, ale po pár letech to v nás zase začalo hřdat. Na internetu jsme studovali vše možné a došli k závěru, že pěstounská péče pro nás bude fakt rozumnější,“ říká Šprtová.

Kdy nastal ten obrat?

Vše podnítila návštěva dětského domova, kam jsem vešla malé věci po našich klucích. Během chvilky jsem si tam zamilovala chlapečka, na kterého už ale čekala adoptivní rodina. Doma jsem vše probírala s manželem a nakonec jsme podali žádost o pěstounskou péči.

Úvodní testy jste už měli za sebou, jak probíhalo vzdělávání? Je vůbec taková příprava nutná?

Příprava byla fajn. Sice se

DĚTI ŠPRTOVÝCH na výletě na Seči u Chrudimě. Foto: archiv

to táhlo, ale určitě nám to hodně dalo. Nejlepší na přípravě bylo setkání s pěstouny. Osobně bych ocenila, kdyby se dalo s pěstouny mluvit bez přítomnosti školitelů. Přeci jen, člověk školitele ještě tolik nezná a bojí se, aby si ho nějak nevhodně nezaškatulkovali. **U dlouhodobé pěstounské péče se v přípravě hodně mluví o tom, jaké dítě budoucí pěstouni chtějí a mohou přijmout. Měli**

jste nějakou jasnou představu nebo požadavky?

Měli jsme zažádáno o jedno až dvě děti, většinového etnika nebo poloromské, věk tři až šest let. Děti bez vážných zdravotních komplikací, bez alkoholismu a psychiatrických anamnéz v rodině.

Respektovali to úřad?

První sourozenci požadavky splňovali. Pak jsme si zažádali ještě jednou a z původ-

ních požadavků jsme slevili, ale bylo to naše rozhodnutí. Vzali jsme si do péče dvouletou romskou holčičku s psychiatrickou anamnézou na straně matky. Na hostitelskou péči jsme si brali její sourozence a jednoho z jejích bratrů máme už také doma. Doufáme, že se u nich nemoc neprojeví.

Pamatujete si na den, kdy jste svoje pěstounské děti viděla

poprvé?

Děti byly nesmělé, ale Kinder vajíčko trochu pomohlo. Byli jsme spolu sami, takže nikdo do našeho seznamování nezasahoval, což je podle nás správné. Za dětmi jsme jeli ještě asi třikrát a pak si je na

Štědrý den dopoledne odvezli napořád.

Jak se k pěstounské péči stavěly vaše vlastní děti a manžel?

Pokaždé jsme s sebou v dětském domově měli i naše kluky. Hodně v celé té cestě za pěstounskou péčí záleželo na nich. I oni museli cítit, že to chtějí. Pokud by to oni necítili, nebo se jim třeba pak děti z jakéhokoliv důvodu nelíbily, tak

bychom do toho dál nešli. Reakce dětí se nemá podceňovat. Kdybychom se s manželem a dětmi nerozhodli společně, určitě bychom do toho nešli. **Ještě nějak jste vlastní děti připravovali na to, že přijmete do rodiny další děti?**

Už dříve jsme s našimi klu-

ky jezdili do dětského domova na různé akce a kluci pak měli hodně otázek. Budoucí pěstouni by hlavně měli svým dětem přiblížit, čím si děti v dětském domově mohly prožít, vysvětlit jim, proč právě takovým dětem chtějí pomoci.

Zpověď pěstounů

Největší obavy jsme měli...

...z biologické rodiny dětí
...jestli to všechno zvládneme
...jestli nám úřady řekly o jejich minulosti, traumatech a rodinných anamnézách vše

Co mi pěstounství vzalo...

...zajeté koleje
...klid a pohodlnost. Pořád musí být člověk v pozoru a mít oči i vzadu. Pořád se řeší, kdo to rozbil, samozřejmě že nikdo! Asi samo.

Největší radost

...když se dětem něco podaří. Ať školním dětem úspěchy ve škole, nebo slečnám ve školce nové naučené básničky, tanečky...

Zároveň je třeba dětem říct, že jako rodiče už tu nebudete jen pro ně, že se o čas, hračky nebo místo doma musí podělit s přijatým dítětem. Pocitů žáření se nevyhnete, ale dá se s tím aspoň zmírnit. **Myslíte, že pěstounství vaše vlastní děti ovlivnilo?** Tím, že jsme přijali děti, které byly odebrané z důvodu zanedbání, možná i týrání, tak po-

chopili, že všechny děti nemají takové štěstí. Že je potřeba pomáhat, že nic není zadarmo. Nejstarší nakonec teď při výběru školy řekl, že by chtěl v budoucnu pracovat někde u dětí, klidně i v dětském domově, což by ho předtím určitě ani nenapadlo. (zn)